

je bil na Ogerskem pri vojaki. Tam se je seznanil z nekim malopridnim Ogrom, ki ga je naučil 'narediti' in še drugih takih rečij. Ta vam je naredil.“

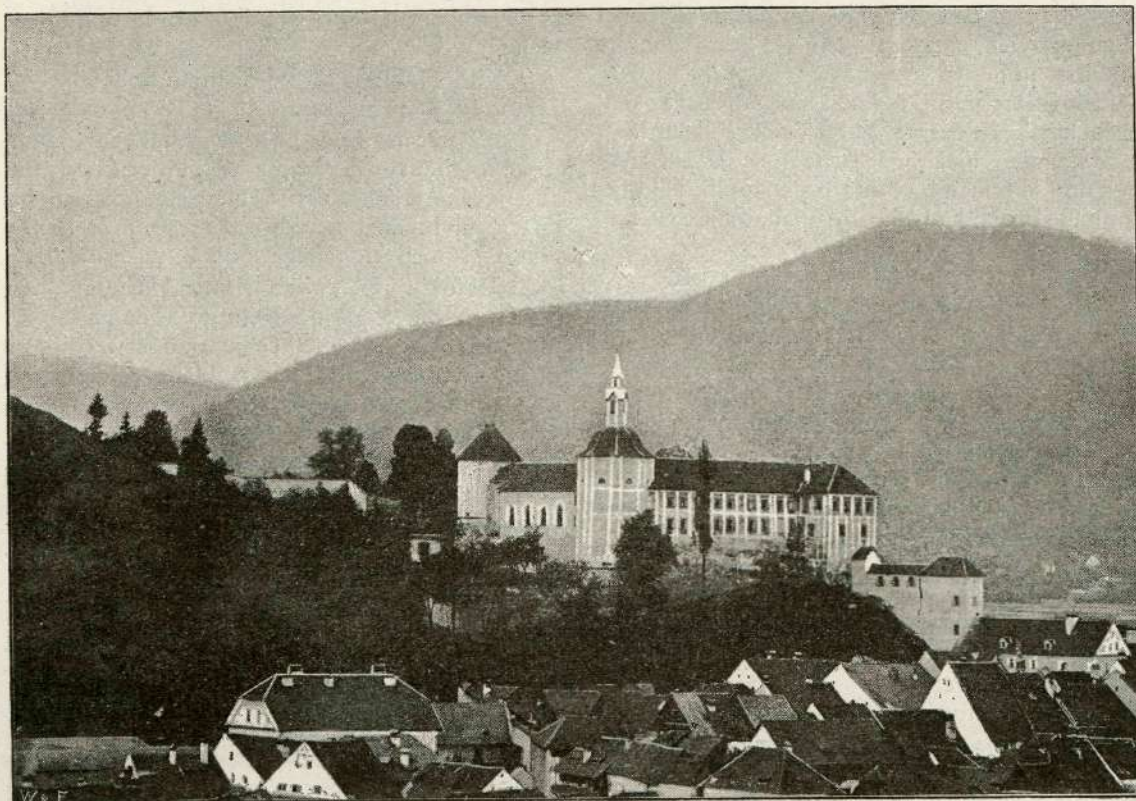
„Betežnik?! E, ta pa že ne! Tega pa ne verjamem nikoli!“ uprè se bolnik na postelji.

„Kako si pa zvedel?“ zavzame se tudi gospodinja ter dvomeč gleda berača.

„Saj se mi je zdelo, da bo tako! Dobro mi je žal, ker nisem molčal!“ srdi se Urban Krpa. „Kar sem vam povedal, to verjemite,

ali pa nič, ne zinem pa o tem ne besedice več. Samo tega vas še opomnim, da berač več vé, kakor navadni ljudje. Ptiči pod nebom in berači na zemlji — mi poznamo svet, ne hodimo zastonj s kraja v kraj.“

Po teh odločnih besedah pa je Krpa vstal, trdeč, da je že predolgo sedel, da bi bil lahko že pol malhe naberačil, toda kar je treba storiti, mora biti tudi narejeno. Toliko se je pa vendar še pomudil, da mu je Resnikovka poiskala nekaj slanine v dimniku ter poplačala tudi v denarju

Sedanji Iški grad. (Fot. Fr. L.)

njegov trud. Krpa se je nekaj branil, da je preveč, toda kmalu je odjenjal, saj berač ne smé nikoli povedati, da ne potrebuje, drugače se pa drugič ljudje sklicujejo na take besede.

Po njegovem odhodu pa sta se Resnikova dva še dolgo pogovarjala o važnih stvareh.

„Glej ga“, izpregovori najprej ona.

„Kaj je?“ vpraša on.

„Meni se nekaj zdi.“

„No, kaj pa?“

„Ali veš, zakaj ti je Betežnik naredil bo-lezen?“

„Zakaj?“

„Zato, da bi po tvoji smrti Štefan vzel njegovo dekle.“

„Kako ti pa to na misel pride? Tak pa Betežnik ni! Ne sodi prehitro, Bog vé, kako se še vse pojasni.“

„Jaz pa vem, da je tako, kakor sem ti rekla. Že večkrat mi je bilo namreč od strani naročeno, naj pazim na Štefana zaradi Betežnikove. Do danes se mi je zdelo to opazovanje prazno, toda sedaj bo vse drugače. Ona mora od hiše.“

„Morda se pa motiš. Le počasi in previdno! Za take reči je treba trdnih dokazov, tvoj pa doslej še strani. Kako bi nama bilo pozneje žal, če bi komu delala krivico!“

„Ti si že tak, da vedno odlašáš. Pa čakaj, da bo prepozno!“